

Taivas se oli kuin silkkiä vaan, sylillisen sua sain kerrallaan. Istun terveyskeskuksen parvekkeella ja hyräilen sinua takaisin. Hoitajat vievät kiisselilautasen ja huokaisevat syvästi. Ensi viikolla kävelen, viikko siitä ja juoksen. Olen puhunut vastaajasi umpeen ja nähnyt tähtiä siellä, missä niitä ei ole, toimenpidehuoneen katossa. Anna anteeksi. Oli huono idea jäädä taksin vetokoukkuun roikkumaan. 400 metriä on pitkä matka. Mutta tietyllä tavalla se lähensi meitä. Myönnä se.

Kolme kertaa minun sydämeni on pysähtynyt. Ensimmäisen kerran Parkanossa kun näin Prisman edessä polkupyörätelineeseen köytetyn koiran, jonka ulina toi mieleeni Roy Orbisonin varhaisen tuotannon. Toisen kerran ukkini hautajaisissa kun sen pelimannikaverit soittivat Vaiennut viulu -kappaleen tunnistamattomaan kuntoon. Kolmannen kerran eilen, kun työkaveri tunnusti hävittäneensä lainaamani Suomi–Ruotsi-lätkäfinaalin videon ikimuistoiselta vuodelta 95. Olen siinä iässä, ettei sydämeni kenties kestä neljättä kertaa. Tästä piittaamatta vanhin tyttäreni suunnittelee lävistystä ja liittymistä deathmetalbändin basistiksi.

Kun nyt olemme kerääntyneet tähän kalliolle vietämään hiljaista hetkeä Kalen vasemmalle jalalle, haluaisin muistuttaa meitä kaikkia siitä, että olemme itse vastuussa tekemisistämme. Mutta sen kysyn, kenen idea ylipäätään oli pyytää Kalea mukaan Tallinnaan niin huonossa tunnelmassa, avioero päällä. Ja kuka keksi kysyä siltä kuulumisia kevytmielisellä äänellä yläkannella? Siitä hypystä alakannelle se vastaa luonnollisesti itse, mutta proteesin kustannuksiin osallistumme massiivisen huonon oman tuntomme siivittäminä. Tähän sopisi nyt ylösnostattava pala Abbaa. Panisko joku kassun pesään.

Lapsena minulla oli kolmipyörä, koko viime vuoden olin kolmas pyörä. En halua tietää, mitä psykologit sanovat asiasta. Toissaviikolla minulta varastettiin maastopyörä. Silloin päätin, että loppuelämä menköön jalkamiehenä ja pinttyneenä sinkkuna. Puoli vuotta menikin. Sitten tapasin Alepan jonossa Miran, jonka silmät olivat kuin metsälähteet, ja nyt meillä on poliisien huutokaupasta ostetut yksivaihteiset ja kaksio Myyrmäessä. Miran vatsassa on lapsi. Emme osta hänelle kolmipyörää, olemme Miran kanssa sillä tavalla taikauskaisia.

Tarkoitus oli mennä viikonlopuksi Haikon kartanoon, mutta Ladasta levähti kytkin. Olemme nyt täällä matkustajakoti Pilvilinnassa. Paikka muuttui tasokkaaksi heti kun olimme kirjoittautuneet sisään. Sirkku on suihkussa, minä yritän auki sampanjapulloa. Kaksoset ovat Miran luona. Poksautan korkin kattoon, kaadan pitkiin lasihin ja muistelen, mitä tapahtui 20 vuotta sitten eräällä baaritiskillä. Muistan sen aina. Se päivä on minussa kuin paha koivussa. Kertaan tapahtumat Sirkulle, joka tulee kohta aamutakissa. Sen alla ei ole mitään. Ja kaikki.

Se väitti tuntevansa Tauno Palon. Tapio Rautavaaran kanssa sillä oli ollut yhteinen vene. Kun mainitsin ohimennen pelaavani joskus jalkapalloa, se kiihuhti kertomaan yhteisestä menneisyydestään Atik Ismailin kanssa. Ennen valomerkkiä se osoittautui paitsi oopperan tuntijaksi myös monien merkittävien bassojen ja tenorien saunatutuksi. Kun sitten sanoin ottavani taksin kotiin, se sanoi olleensa vuosikausia kuskina hullulla 70-luvulla. Onnittelin häntä. Hän oli ensimmäinen tuntemani ihminen, joka oli ajanut taksia alle 15-vuotiaana.

Ceedeeltä tuli islantilaista vinkurokkia, teeveessä pauhasi brittipop, uunissa tirisi Tanskassa valmistettu italialainen pakastepitsa, lasissa lämpeni ranskalainen punaviini, pihassa oli japanilainen auto, jaloissa saksalaiset maastokengät ja ranteessa sveitsiläinen kello. Iltapäivällä piti olla puhumassa suomalaisuusseminaarissa. Vakavan rehellisyyskoulutuksen saaneena soitin ruotsalaisesta kännykästä olevani paitsi estynyt myös pitkäaikaisen itsepetoksen murtama. Tuli pitkä hiljaisuus. Sitten minulta meni akku. Nyt olen kaupungin hommissa, hoitelen ulkoilualueita, korjailen penkkejä, luon lunta, olen onnellinen.

Se piti vielä sanoa, että jääkaapin ylälokerossa on se avokado ja persiljanippu. Jos tarvitset kardemummaa, se on alakaapissa spagettien ja tomaattimurskan välissä. Minulla saattaa mennä tässä vähän. Sauna jäi muuten päälle ja pyykit koneeseen. Virrat sammutin. Kone lähtee tunnin päästä. Meillä oli hyvä suhde. Jollain lailla aikuinen ja kypsä. Varsinkin 80-luvun alku oli ihanaa. En väitä, että Espanja olisi mikään ratkaisu, mutta nyt on pakko saada etäisyyttä. Lieden päällä on sormus. Taksi on jo pihassa. Kale, mun kädet tärisee.

Lähes koko elämänsä vankiloissa istunut taparikollinen sanoi kirjailijalle: tee elämästäni kirja, minulle on tapahtunut niin paljon. Kirjailija kuunteli rikollisen tarinan ja sanoi: ei sinun elämästäsi kirjaa saa, vaan elinkautisen, paremman kirjan saa elämästä, jossa on tapahtunut vain yksi juttu, sitä paitsi kaikki sinun juttusi ovat samanlaisia, kaikki on arvattavissa ensimmäisestä tavusta lähtien. Rikollinen suuttui ja hakkasi kirjailijan liemiruokintaan. Kaksi vuotta myöhemmin kirjailija julkaisi menestysteoksen, joka kertoi miehestä jolle ei koskaan tapahtunut mitään kunnes hän tapasi rikollisen.

Käteisenä saimme kukin 2300 euroa. Irtaimiston osalta ongelmaksi muodostui sohvaryhmä, josta Saara ja Katri saivat aikaan kovan kädenväännön. Saara sanoi, että tunnearvon tulisi ratkaista peli hänelle. Hän oli ollut sillä lailla intiimisti Sepon kanssa juuri tuolla kyseisellä sohvalla. Katrin mielestä hän oli ollut ensin. Saaran mielestä se ei enää paina, koska Martti elää nyt toisen kanssa Eskilstunassa. Hain moottorisahan ja laitoin sohvan kahtia. Siskot löysivät toisensa ja ovat nyt sitä mieltä, etten saa edes tätä moottorisahaa, vaikka isä nimenomaan tämän lupasi kolmisen tuntia ennen kuolemaansa. Toivon siskojen heltyvän, enää en viitsisi käynnistää sahaa vainajan vuokra-asunnossa.